

**UNDERVISNINGS
MINISTERIET**
STYRELSEN FOR
UNDERVISNING OG KVALITET

Dansk, læsning og retskrivning FP9

Folkeskolens prøver

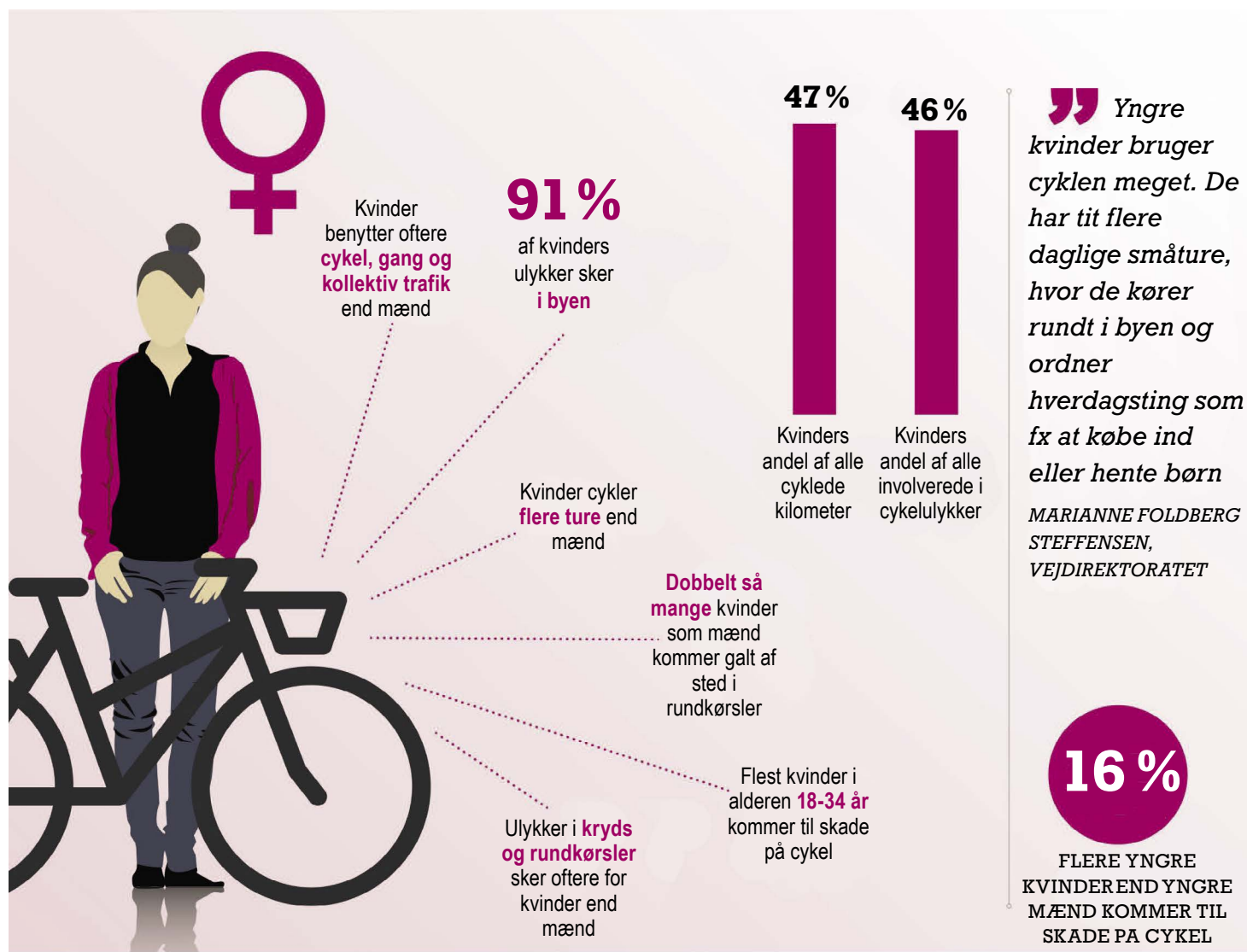
Læsning TEKSTER

Onsdag den 8. maj 2019
kl. 10.00-10.30

Ved prøven må der anvendes trykte og elektroniske ordbøger, der er i overensstemmelse med gældende retskrivning, som den er fastsat af Dansk Sprognævn. Ordbøger, som ikke kan medbringes eller opbevares lokalt, kan efter skolelederens nærmere anvisninger tilgås via internettet.

Farvel til myten om flest

Mænd og kvinder er stort set lige ofte involveret i cykelulykker. Men der er forskel på, hvor og hvornår vi kommer galt af sted, viser nye tal fra Vejdirektoratet.

16.481 tilskadekomne i cykelulykker registrerede politi, skadestuer og sygehuse i 2014

Hvorfor er kønnet vigtigt?

Vi spørger Marianne Foldberg Steffensen, leder af Vejdirektoratets Trafiksikkerhedsafdeling.

I har undersøgt forskellene på mænd og kvinders trafikulykker. Hvorfor vælger I den vinkel?

- Vi har over en årrække set geografisk på ulykkestallene og udpeget sorte områder og grå strækninger, der kunne arbejdes med. Men i dag er der så få dræbte i trafikken, at vi skal til at krydstjekke data på nye måder, hvis vi vil fortsætte med at mindske antallet af alvorlige ulykker.

Og i det her tilfælde dukkede der ny viden op?

- Præcis. Når vi korrigerer for, at kvinder cykler flere ture end mænd, kan vi nu aflive den ret sejlivede fordom om, at cyklister med flagrende hår og blomster på cykelkurven har større risiko end andre for at havne i ulykkesstatistikken. Der er ingen væsentlig forskel på, hvor ofte kvinder og mænd er involveret i cykelulykker.

Hvad kan I bruge den viden til?

- På et mere detaljeret plan kan vi se, at kvinder kommer til skade

kvinder i cykelulykker

AF RIKKE RAVN FABER (TEKST)

”Mænd midt i livet har typisk råd til deres egen bil, som de bruger til og fra arbejde. Men når de kommer hjem, trækker flere i stram lycra og hopper på raceren. Så skal de ud at køre stærkt på landevejen

MARIANNE FOLDBERG STEFFENSEN, VEJDIREKTORATET

70%

AF ALLE INVOLVEREDE I ENEULYKKER PÅ CYKEL ER MÆND

18% af mænds ulykker sker på landet

Mænd cykler længere ture end kvinder

Mænd kører oftere i bil, på motorcykel og på knallert end kvinder

Ulykker på lige vej og cykelstier sker oftere for mænd end kvinder

Flest mænd i alderen 35-54 år kommer til skade på cykel

31 cyklister blev dræbt i trafikken i 2014

19% steg antallet af dræbte cyklister i perioden 2010-2014

i en anden type ulykker end mænd. Det er ret tydeligt, at det er kvindelige cyklister, vi skal have i tale, hvis vi vil mindske antallet af ulykker i kryds. Og så skal vi populært sagt have lært mændene at køre ligeud, for det er i overvejende grad på cykelstier og landeveje, de kommer til skade.

Hvis vi fokuserer på krydsulykkerne, hvordan får man så mere konkret kvinderne i tale?

- Ja, det lyder lidt, som om vi skal til at have lyserøde cykelstier

i krydsene ... Det skal vi nok ikke. I praksis er det sådan, at Vejdirektoratet giver den nye viden videre til forskellige samarbejdspartnere – det kan være politi, kommuner eller jer i Cyklistforbundet – som så bruger den til at målrette indsatsen på trafikikkerhedsområdet.

I det her tilfælde tror jeg fx, at Rådet for Sikker Trafik vil kunne bruge tallene til at kigge på, om deres kommunikation og kampagner taler til den rigtige målgruppe.

I hvor høj grad er der brug for at se nærmere på cyklisternes sikkerhed?

- De seneste år er der sket en stigning i antallet af dræbte cyklister. Derfor vil Vejdirektoratet sammen med Cyklistforbundet nedsætte en arbejdsgruppe, der skal se på, hvordan man vender udviklingen. Og der vil alle mulige former for detaljeret viden om cyklister komme os til gode.

Heksemesteren

En fattig student kom en vinteraften til en mølle og bad om husly. Han var gået vild i mørket, sagde han, og han havde ikke råd til at bo på kroen. Men møllerkonen ville ikke have ham ind. Hun og Trine, hendes tjenestepige, var ene hjemme, sagde hun. Hendes mand var på rejse, og hun turde ikke tage mod fremmede mandfolk.

Hun sagde ikke, at hun allerede havde besøg af en. Det var præsten. Men det skulle studenten ikke vide. Altså slog hun døren i for næsen af ham og lod ham stå ude i kulden. Men tæt ved vinduet gik taget næsten ned til jorden. Der klemte studenten sig ind, så tæt han kunne.

"Så fryser jeg da ikke ihjel," tænkte han.

Gennem vinduet kunne han se og høre alt, hvad der foregik i stuen. Han så, hvordan Trine satte mad frem, og han hørte, hvordan præsten og møllerkonen pjankede.

Men midt under det hele kom møllerens hjem. Konen hørte ham stå af hesten og rumstere udenfor.

"Gud! Nu kommer min mand!" jamrede hun. "Skynd dig, Trine, sæt gedden ned i dragkisten og stegen ind i ovnen. Min kære gæst kan gemme sig ude i forstuen bag den store tønde under trappen. Når min stakkels dødrætte mand er gået til ro, fortsætter vi festen."

Det hørte studenten. Han så også, at konen stillede vinkanden om bag forhænget i alkovesengen, og mens møllerens satte hesten ind i stalden, smuttede han frem fra sit skjul og bød godaften.

"Hvad er du for en svend?" spurgte møllerens.

"Jeg er en fattig student, der for lidt siden kom og bad om natlogi. Men din kone sagde nej. Hun turde ikke byde mig ind, fordi hun var ene hjemme, og så krøb jeg i ly under taget for ikke at fryse fordærvet."

"Arme djævel!" sagde møllerens. "Kom du hellere med ind i varmen og få lidt mad."

"Mange tak!" sagde studenten og fulgte efter.

Nu måtte møllerkonen sætte brød på bordet. Hun måtte også hente en kande vin i kælderen. Da kanden var tømt, forlangte møllerens en til, fordi han satte pris på studentens selskab.

"Hvad har du så ellers lært i denne her sorte skole, som de kalder den?" spurgte møllerens og fyldte glassene.

"Åh, jeg har læst et par bøger og studeret lidt af hvert," svarede studenten.

"Så kender du vel også en smule til heksekunsten?" spurgte møllerens. "Man hører så meget om den slags nu for tiden."

"Det er klart," sagde studenten. "Her i verden kommer man ikke vidt uden hekseri og besværgelse."

"Nej, for pokker!" sagde møllerens. "Jeg kunne nu godt lide at se en prøve, men ikke af den slemme slags, der skræmmer livet af folk."

Studenten snakkede udenom. Men møllerens blev ved at trænge ind på ham, og han skænkede flittigt i glassene, mest til sig selv, men han glemte heller ikke sin gæst.

Til sidst gav studenten efter og sagde: "Jeg kan jo for eksempel prøve at skaffe os lidt bedre mad." Så tog han et stykke kridt op af lommen og skrev et par kruseduller på bordpladen, klappede i hænderne og råbte: "Trine, bring os nu først den spækkede gedde, som jeg har hekset ned i dragkisten. Bagefter skal vi have en steg. Den har jeg hekset ind i ovnen, så den kan holde sig varm. Jeg har også sørget for mere vin. Der står en kande bag gardinet i alkovesengen. Den kan din kone række os."

Møllerens var ved at stirre øjnene ud af hovedet, da han så, hvordan både pigen og hans kone kom frem med de gode sager, og han vovede ikke at smage, før studenten gav ham lov. Men så spiste han også, som om han selv havde betalt det hele. Han forsømte heller ikke at drikke af vinen. Den smagte ham lige så godt som den allerbedste fra hans egen kælder, og den gav ham mod på mere hekseri.

"Fanden," sagde han, "ham har jeg aldrig set på nært hold. Men ham kan du vel ikke trylle frem?"

"Jo, det er min mindste kunst," sagde studenten. "Men først må jeg vide, i hvad figur han skal vise sig."

"Nå, sådan at forstå," sagde mølleren. "Ikke alt for uhyggelig, hvis det kan lade sig gøre."

"Det går nok," sagde studenten. "Han skal komme i skikkelse af en præst." Så gik han ud i forstuen, hvor præsten sad og rystede bag ved tønden under trappen.

"Du skal bare gøre, som jeg siger, så sker der ingen ulykker," hviskede studenten til ham. "Men hvis du ikke vil lege med, så bliver det værst for dig selv."

Præsten lod sig let overtale til at spille komedie, og som en øvet aktør skred han tavs og truende ind i stuen, rullede med øjnene og gav rollen som den lede Satan. Straks efter vinkede studenten ham af, og han trak sig tilbage, lige så lydløst som han var kommet.

"Død og pine!" råbte mølleren lettet, da han var borte. "Aldrig har jeg dog set en djævel, der så grangivelig ligner vor egen præst. Men nu tåler jeg ikke mere hekseri, for jeg er dødtræt, og jeg vil i seng." Så vaklede han op i sit kammer. De nåede ikke engang at lukke døren efter ham, før han sov som en kampesten.

Men heksemesteren, præsten, møllerkonen og Trine var hverken trætte eller søvnige. De begyndte rigtig at more sig, og længe før daggry havde også studenten fundet sig en varm seng.

*Fra Gåsepigen - 14 europæiske folkeeventyr,
fortalt af Søren Christensen*

Er der ingen grænser i ungdomslitteraturen?

Af Sarah Iben Almbjerg

Depression, selvskaide og digital mobning sniger sig i stigende grad ind i ungdomslitteraturen. Væk er de velmenende forældre og den tykke morale. Men kan målgruppen overhovedet klare al den triste læsning?

"Jeg sætter mig i vindueskarmen og svinger benene ud over kanten. Vinden suser kold og fugtig omkring mig. Frostene river i næsen, hver gang jeg trækker vejret ind. Musikken stiger i styrke, nærmer sig de allersidste toner. Jeg kigger ud på de dalende snefnug, som rammer jorden under mig. Så hopper jeg." Sådan kunne slutningen have set ud på Sarah Engells roman "21 måder at dø". Historien om Stella, der langsomt mobbes til selvmordets rand, er en af de mest populære ungdomsbøger i en lang stime, der omhandler hårde og svære emner. Hvis bogen sluttede med Stellas selvmord, ville det give mening. Men sådan går det ikke.

Efter en samtale med sin redaktør besluttede Sarah Engell at skrive et ekstra kapitel på bogen.

"I udkastet sluttede historien meget åbent. Stella hoppede ud ad vinduet, og så var det op til læseren at gætte på, om hun havde begået selvmord eller ej. Men vi havde en snak om, at det måske ikke fungerede helt," fortæller Sarah Engell.

Hun og redaktøren var enige om, at der ikke måtte være noget at misforstå for læserne.

"Tænk, hvis der nu sad en enkelt ung læser og tænkte de her dystre tanker. Så ville det jo være frygteligt, hvis jeg nævnte selvmord som en løsning på svære problemer."

Sarah Engell er ikke den eneste forfatter, der har gjort sig den slags overvejelser. I takt med at selvskaide, selvmord og digital mobning sniger sig ind i ungdomslitteraturen, bliver forfatterne nødt til at overveje, hvor langt de kan gå. Hvordan beskriver man selvmord i en bog henvendt til unge læsere? Hvor går grænsen mellem en god beskrivelse og en direkte opfordring?

Også Glenn Ringtved måtte tænke sig om, inden han færdiggjorde "Dig og mig ved dagry".

"Da bogen udkom, blev vi mødt af nogle lærere, der syntes, at vi var gået alt for langt i vores beskrivelser af sex og selvmord," husker

Glenn Ringtved, der skrev romanen sammen med Sanne Munk Jensen. I løbet af processen snakkede de to meget om, hvordan romanen skulle skrives. I sidste ende blev de dog enige om at 'give den fuldt skrald'.

"Der har længe været en berøringsangst over for de her emner. Måske har vi været med til at flytte grænsen. Vores bog var i hvert fald en bevidst modreaktion på flinkeskolen i ungdomslitteraturen. De unge kan ikke bruge bøgerne til noget, hvis de bliver for pæne," siger Glenn Ringtved.

Ungdomslitteraturen har altid søgt grænser. I 1976 vakte det stor opsigt, da Bent Haller skildrede en gruppe børns gråmelerede liv i et moderne betonbyggeri i "Katamaranen". Byrådet i Thisted nedlagde forbud mod bogen på byens bibliotek, og teologen K.E. Løgstrup beskyldte forfatteren for at ville hverve 'børnesoldater i klassekampen'.

80'ernes teenagere læste om tyske Christiane F., der som 13-årig blev stofmisbruger og som 15-årig måtte prostituere sig for at skaffe penge til junk. Bogen fik blandt andet kritik for at inspirere unge piger, der efterlignede Christianes junkie-stil og hang til hårde stoffer.

Men selv om ungdomslitteraturens emner tit har været dystre, er der alligevel sket et skred. Ungdomslitteraturen er blevet til "young adult", og emnerne er blevet mere realistiske. I modsætning til tidligere, hvor bøgerne ofte handlede om at gøre oprør mod forældreautoriteten, skildrer den nu mere de konflikter, de unge har med sig selv. Det siger Ayoe Quist Henkel, der er ph.d.-studerende ved Center for Børnelitteratur.

"Ungdomslitteraturen er begyndt at udtrykke et eksistentielt vakuum, hvor unges sårbarhed og usikkerhed kommer til udtryk. Hvor man tidligere gjorde oprør udadrettet og mod autoriteterne, så er det mere indadrettet i dag. Nu handler det om de unges tvivl, de unges digitale mobning. De voksne er stort set fraværende

i universerne. Samtidig er der rigtig mange af bøgerne, der er skrevet i dagbogsform, så de giver et mere inderligt eller intenst billede af at være ung,” forklarer Ayoe Quist Henkel.

I takt med at ungdomsbøgerne er begyndt at beskæftige sig med de unges indre problemer, er de også rykket ud af det strengt fiktive univers. Med Ayoe Quist Henkels ord er nutidens ungdomsbøger ”skrevet ind i den medievirkelighed, de unge lever i”. Hun hentyder til, at ungdomsbøgerne vrimler med uddrag fra SMS’er, løse Facebook-opdateringer og rigtige musikreferencer. Eller historier hentet direkte fra virkeligheden. Alt sammen noget, der er med til at give et mere intenst billede af det at være ung.

Man ser det også i bøgerne af Glenn Ringtved og Sarah Engell, der brugte små historier om virkelig digital mobning som en påmindelse om, at voldsomme drillerier sker – og er skadelige.

”Jeg vil gerne undgå, at man åbner min bog og tænker, at det hele bare er noget, jeg har fundet på. Jeg vil tvinge læseren til at forholde sig til problemstillingen,” forklarer Sarah Engell. Hun understreger, at hendes læsere – de unge – har fattet pointen. Flere af dem har tilmed kontaktet forfatteren.

”Mere end 100 har skrevet til mig, at bøgerne har gjort en forskel i deres liv. Der er tilmed nogle unge piger, der har skrevet, at de tidligere gik med selvmordstanker – og at det ikke er noget, de tænker på mere,” siger Sarah Engell. Hun indrømmer samtidig, at læsernes henvendelser også minder hende om, at hun har et ansvar.

”Det kan godt komme tæt på, når jeg sidder og læser det, de skriver til mig. Jeg kan jo ikke sidde og være psykolog. Jeg er forfatter og har sendt noget ud i verden, og så er det ude af mine hænder.”

Glenn Ringtved er mindre bekymret. Han ser litteraturen som en lille del af det store, samlede medieforbrug, de unge har. ”I dag ser de unge alle mulige ting på YouTube og internettet. De

har en langt større bevidsthed om de her ting, end jeg selv havde, da jeg var på den alder. Det er vigtigt, at litteraturen følger med og ikke bliver en favorisering af det glade ungdomsliv,” siger Glenn Ringtved.

Direkte adspurgt ser han ingen umiddelbar grænse for, hvad man kan skrive i en ungdomsbog. ”Når det kommer til stykket, så overgår virkeligheden helt sikkert litteraturen,” som han siger.

Ayoe Quist Henkel er helt enig. De unge kan tåle at læse meget mere, end vi tror. ”Da Glenn Ringtveds bog udkom, var der blandt andet kritik af de grænseoverskridende sexscener, men det er der jo også i de film, som børn og unge ser i dag. De bliver udsat for mange ting, fordi de har adgang til nettet, og jeg tror, at det har givet dem en hårdførhed og en god evne til at analysere,” siger Ayoe Quist Henkel, der heller ikke mener, at de unge lader sig opsluge mere af bøgerne, end voksne læsere gør: ”Som med al litteratur kan man både leve sig ind i det og distancere sig fra det. Det er en dobbeltbevægelse. De unge forholder sig til det liv, der bliver udtrykt i teksterne, men samtidig fornemmer de også, hvor de selv står i modpol til det,” forklarer hun.

Man kan altså sagtens læse om et selvmord uden selv at tage springet. Også selv om man er en ung læser. Og der er mange måder at vise hensyn til sin læser på.

For Sarah Engell var det ikke kun slutningen på hendes bog, der blev debatteret. ”Min redaktør og jeg talte meget om titlen ”21 måder at dø”. Min redaktør havde sine bekymringer for, om bogen kunne komme til at virke som en brugsvejledning. Hun var bange for, at skolerne ikke ville røre den. Men der stod jeg fast. Jeg syntes, at titlen skulle afspejle, at det er en barsk bog. Det er også en måde at vise omsorg for læserne på. At vise dem, hvad de står med i hånden. De, der ikke er klar til at læse den bog, kan så stille den tilbage på hylden.”

Berlingske, 8. november 2016

Sidste forestilling

Af Morten Vittrup

Fem minutter

Hun gned spejlet rent for damp med sit håndklæde og betragtede sit ansigt i spejlet. Nanna var aldrig tilfreds med det, hun så. Underlæben hang altid for meget, som om den var doven; kindbenene var asymmetriske. Det var ikke et kønt ansigt, syntes hun. Ikke ét af dem, man havde lyst til at dvæle ved, medmindre man var tvunget til det, fordi det var ens eget. Duggen gjorde hende godt, den maskerede de grimme træk.

Det var derfor, Nanna elskede minutterne foran spejlet: fornemmelsen af at bære et andet skind på sit kød. Når hun skulle spille sin rolle, indledtes forvandlingen altid med sminkningen. Den beskyttede hende, som en brynje.

Først dækcremen. Bare et tyndt lag, hun skulle jo ikke ligne en mannequin. Dernæst eyeliner, så mascara. Lag for lag gennemførte hun forvandlingen.

Hun skævede til uret på sin telefon. Den lå på hylden under spejlet og brummede af og til, ligesom hende selv var den først ved at vågne.

Fire minutter

Den store diva, stjerneskespillerinden i sin sidste stjernestund. Når Nanna lukkede øjnene, bildte hun sig ind, at hun kunne fornemme salen summe af tilbageholdt forventning. At hun kunne høre regissøren trække de sidste kulisser helt på plads, høre lyden af fødder, der pilede hen over scenen som mus på et loft.

Hun forestillede sig, hvordan publikum sad oppe på stolerækkerne eller listede rundt i halvmørket for at finde deres pladser, alle ventende på, at hun skulle gøre sin entré på scenen. Det var

pirrende at forestille sig, at de sad deroppe og ventede bare på hende. En gang imellem drømte hun om at blive en berømt skuespillerinde, der optrådte på de store scener i København, London, New York, måske Chicago.

Indtil videre måtte hun nøjes med denne hendes egen scene, men det var også okay. For nu var der ikke længe, til tæppet gik. Showtime. For sidste gang. Et eller andet sted deroppe var en lys-tekniker i færd med at justere på projektørlyset, snart ville det ramme hende og kun hende, og hun ville på én og samme tid føle sig lige så rådvild og spillevende, som første gang hun var trådt op på scenen.

Ville hun savne rollen? Ville hun savne at fremvise en anden version af sig selv hver eneste dag? Det ville hun nok, også selvom hun aldrig ville indrømme det over for nogen.

Nanna var begyndt at lege med tanken om, at hun kunne leve videre i rollen, at hun ikke behøvede opgive den. Rollen ville leve videre uden hende, det var hun sikker på, men kunne hun leve uden den? Kunne hun begå sig på en anden scene uden den trygge sminke, uden forklædning, uden visheden om, at ingen rigtig kendte hende, selvom de troede, de gjorde? Kunne hun efter den sidste forestilling i dag sætte sig tilbage foran spejlet, tage make-uppen af, kigge sig i spejlet og vandre videre i livet, vel vidende, at hun aldrig skulle gense sin karakter igen?

Mathias var jo vild med hende. Det havde han sagt til Nanna. Han havde ovenikøbet gentaget det på Facebook og sluttet sætningen med et lille hjerte. Han havde sagt, han var vild med hende, men Nanna vidste bedre. Han var forelsket i den, hun var blevet. Og det var okay, for så længe han var forelsket i bare én version af hende, var det fint.

"Tre minutter," blev der råbt

På hendes gamle skole havde de været efter hende. Også dengang havde hun følt sig som en anden, men dengang havde hun ikke selv kunnet styre det. Den Nanna, de andre så, var ikke den Nan-

na, hun selv ønskede at være. Populær, ombejlet, udadvendt. I stedet for at være den mutte pige med de skæve ører og strygebræt-kroppen.

Den Nanna, hun havde formet, var anderledes. På den gode måde. Hun havde brugt sin fantasi, det eneste, hendes dansklærer nogensinde havde rost hende for. Og så havde hun fundet inspiration på nettet. Studeret den og den YouTube-bloggers smil, kopieret forskellige tv-stjerner s måder at kaste med håret på eller den måde, de brugte deres hænder, når de skulle understrege en pointe.

Hvor længe havde hun efterhånden spillet denne version af sig selv? Nanna tvivlede på, hun kunne slippe hende igen. Hun kunne jo godt lide hende. Hun var mere charmerende, mere udadvendt, nemmere at holde af end den Nanna, der gemte sig under sminken.

Den Nanna, hun selv kendte, var humørsyg. Mut. Den Nanna, hun normalt var, kunne være direkte kvælende for sine omgivelser, når hun var i dårligt humør; det havde Mathias engang sagt til hende. Kvælende.

To minutter, til tæppet gik

Nanna smilede til sig selv i spejlet. Makeuppen var lagt, håret var sat, forvandlingen tæt på at være komplet.

Det var ikke, fordi hun ikke havde forsøgt sig med andre roller. Hendes ansigt havde båret utallige skind på sit kød, men aldrig med samme naturlighed som dette. De andre karakterer havde været for éndimensionelle, for kantede, for langt fra det oprindelige udtryk. For meget. Hun havde prøvet for hårdt. Og var blevet til grin. Anmeldelserne havde været hårde.

Den ene karakter var blevet til for Mathias' skyld. Det var i tiden efter, at han havde kaldt Nanna kvælende. Hun hadede det ord, hadede den undertrykkelse, det indebar. Som modsvar havde hun forsøgt at fremavle en karakter, der var alt andet end kvælende. Som var impulsiv, rummelig, tilbagelænet. Hun havde spil-

let den til en fest hos Mathias, men havde fejlet. Hun var faldet ind og ud af rollen, havde ikke ramt mimik og tone ordentligt. De andre havde leet af hende.

Mathias var blevet forvirret. Havde sagt, han ikke kunne genkende den gamle Nanna. Den Nanna, der kvalte sine omgivelser. Det sidste havde han ikke sagt, men det var det, han mente.

I stedet havde Nanna skabt sin glansrolle, den rolle, hun havde spillet dag ud og dag ind i nu over to år. Det var ærgerligt, det var slut, men sådan måtte det være. Eller hvad?

Ét minut!

Hvor mange forskellige roller kan et menneske nå at spille i løbet af sin levetid? Hvor mange forklædninger kan man iføre sig i løbet af bare én dag? I skolen, på arbejde, derhjemme, på Facebook? Hvor mange roller påtager man sig selv, og hvor mange bliver bare givet til én, uden at man har mulighed for at sige nej?

Nanna registrerede, at der blev banket på døren, hun blev kaldt op på scenen. Hun lukkede atter øjnene, forsøgte at suge salens energi til sig, lyttede til koret fra snesevis af summende munde og rytmen fra sko, der trampede mod gulvet oven over hende.

Der blev banket igen, denne gang hårdere.

"Nanna, så er det nu," råbte hendes mor ude fra gangen og bankede en sidste gang på badeværelsesdøren. "Vi kører om et øjeblik. Vi venter kun på dig."

Nanna kastede et sidste blik på personen i spejlet. Smilede til hende. Hendes ansigt var det samme, alligevel føltes det af og til, som om hun ikke genkendte øjnene og munden, der smilede tilbage til hende.

Sidste skoledag, sidste forestilling. Showtime.

